

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. IV. Quid, dum Schisma imminet, agendum fidelibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

S. Bernardus, nobile illud Hæreticorum sui temporis flagellum, & S. Dominicus, Albigenſium Hæreticorum terror, non Epifcopi erant, ſed Religioſi. Et ut ad tempora nobis viciniora reſpiciamus, in Concilio

Palavicia.
Hiſt Con-
cil. Trid.
tom. 3.
p. 806. edit
Plantin.

Florentino *de Regularibus illuſtre præconium habuit Cardinalis Lotharingus, teſtatur, tria Regularium millia in Gallia paucorum menſium ſpatio crudele martyrium paſſos fuiſſe, quod obedientiam Romano Pontifici debitam abjurare noluiſſent.*

Nec deſunt etiam hodie in Gallia Ordines Regularium, qui flammam eandem Catholicam generoſis pectoribus alunt. Verùm an non de quibuſdam Regularium Communitatibus dici è converſo poſſet, quod in Concilio Conſtantinopolitano de quodam Archimandrita dictum legitur? *Quare Monasteria habet? Omnes ibi hæreticos habet.*

Con cil.
Conſtan-
tin. ſub
Men. act.
4. in fine.

§. IV.

Quid, dum Schiſma imminet, agendum fidelibus.

Præcipua fidelium cura eſſe debet, ut, glifcente errore & Schiſmate, quanto ſubtiliori aſtutia nonnulli ſurripere conantur pretioſam fidei gemmam, tanto illam arctiori cuſtodia conſervare nitantur. Imitari eos oportet præclarum S. Hieronymi exemplum, qui quo magis Eccleſia orientis Schiſmatis tempeſtate jactabatur, eò ſe arctius adſtrungebat Apoſtolicæ Sedi, quæ eſt centrum Catholicæ unitatis. Devitent omne cum Novatoribus commercium non ſecus ac halitum peſte contactorum; quia *ſermo eorum ut cancer ſerpit.* Interdicant ſibi libellorum Factionis noxiam ſummopere le-

2. Timot.
2. v. 17.

tionem, qui quanto politiores sunt stylo, & interdum etiam specie pietatis, tanto securius venenum in auro bibitur. Et ne quid dicam de fidei amittendæ periculo, non vacat crimine librorum ejusmodi lectio, quam Ecclesia severè prohibuit. Caveant super omnia conscientiaæ suæ arcana ascetica suspectæ magistris dirigenda committere. Confessiones Schismaticis Sacerdotibus factas sacrilegas esse supra demonstravimus. Maximâ hic opus est fragiliori sexui vigilantia. S. Chrysostomus viris foeminas in Schisma proniores esse commemorat. O quantam Sacratarum Deo virginum multitudinem in partes suas Donatistæ pellexerunt!

Homil. 11
in Ep. ad
Eph.

Neque fidelibus satis videri debet, si fidem ipsi à Novatoribus oppugnatam conservent: meminisse debent, esse se Matris Ecclesiæ filios, quam, cum injuriosè tractatur, uti parentem protegere & vindicare tenentur. Omnis homo miles, dicebat Tertullianus, quando de conterendis Religionis hostibus agitur. Scelus est, si in S. Sedem blasphemantes cum ignava tranquillitate audimus. Ad debitam Ecclesiæ ejusque Capiti Romano Pontifici reverentiam obedientiamque propugnandam, tendere debet eloquentiæ nostræ nervos libera quædam & sancta indignatio. Hos sensus verus Religionis amor inspirat: neque Christianæ doctrinæ rudimenta sciunt, qui ista ignorant. *Agite causas matris vestra, dicebat plebi suæ Augustinus, servus malus non insultet domina: hæreticus non insultet Ecclesiæ. Lupus est, agnoscite: serpens est, ejus capita conquassate.*

Aug. de
Symb. ad
Catech.
cap. 11.

Si quæras an non liceat tibi finem expectare

Luc. 11.
v. 23.

re dissidiorum, neutri interea parti additum? Ipsum audi respondentem Dominum, *qui non est mecum, contra me est.* Nefas est subdito, neutrius esse, quando à rebellibus Princeps invaditur. Potestne medius quis esse veritatem inter & mendacium, Christum inter & Belial? Græciæ Legislatores severas in eos poenas decreverunt, quicumque, sæviente populi seditione, patriæ periculum inertes & otiosi contemplarentur. Ergone horum inertiam imitari impunè fas fuerit, dum patriâ charior periclitatur Religio? An non Christus Dominus erubescet confiteri illos coram patre, qui eum coram homini-

Symmach
Epist 8.
t. 4. Con-
cil. Labb.
p. 1302.

bus erubuerint confiteri? *Ecce tempus quo repetit milites suos, & inclamat ad defensionem sui fervorem gratia consecutos.*

Yosue 27.
v. 16. 18.
19.

Filii Israël intelligentes tribus quasdam ad privatum Dei cultum sibi erexisse altare, hanc rerum sacrarum divisione vehementer exarserunt; adeo quidem ut eos acie delere meditentur, si legatos repellerent. Horum hæc fuit oratio. *Cur reliquistis Dominum Deum Israël, adificantes altare sacrilegum, & à cultu illius recedentes? ... Habitare inter nos: tantum ut à nostro consortio non recedatis, adificato altari præter altare Domini Dei nostri.* Christianos non minùs anxios & erectos reddere debet minima suspicio Schismatis. Verumtamen in lege gratiæ, ad unitatem fidei servandam, non bello & gladiis, sed persuasione, precibus, gemitibus, lacrymis certandum est. Non enim domus Dei defendenda est more castrorum.

Fideles, quorum Episcopus, aut inferior Ecclesiæ Rector Schismaticus esset, ad quædam

dam particularia obligantur, quæ neceſſe eſt verbo indicare. Quemadmodum nullo modo parendum eſt illi, ſi à fide vel obedientia Pontifici debita abducere conetur ſubditos, ita ſalvâ ſemper characteris reverentiâ modeſtè quidem, ſed fortiter reſiſtendum eſt. Populus Conſtantinopolitanus invictò animo rejecit doctrinam Neſtorii: qui cum peſtiferos errores coram frequenti multitudine concionando exponeret, dicentem excepit publica murmuratio: nec crediderant fideles violari templi majeſtatem, ſi aperta indignatione impia docentem arguerent. Laici duo Proſper & Hilarius errores Maſſilienſium Preſbyterorum primi omnium impugnarunt. Cum Hunericus mariimæ cuidam Africæ civitati Arianum Episcopum dediſſet, pars civium major conſcendiſ navibus diſceſſit, Prælatum Catholicum quæſitura: pars domi ſe occludens, noluit ferre conſpectum Paſtoris hæretici.

Non minor Samofatenſium fidei tuendæ ardor emicuit. Tantâ conſtantiâ cives ſummi & infimi obtruſum ſibi Episcopum Arianum agnoſcere, ullamque cum eo communicationem habere recuſarunt, ut ille, tabeſcens tædio ſolitudinis, Sedem tandem ſuam deſerere compulſus fuerit. Suffectus in locum ejus Lucius, & ipſe Arianus, idem expertus eſt populi Catholici ſupercilium. Nullus enim voluit eum ſalutare, nullus aſpicere. Cumque in foro pueri colluderent, & pila ex unius manibus elapſa inter crura aſini Episcopum vehentis provolveretur, illi eam pollutam arbitrati, igne conſeſtim extracto per flammam velociter trajecerunt,

Theodo-
ret. lib. 4.
c. 14. edit.
Colon.

ne fortè contagium traherent si non purgatã uterentur. Hæc post Theodoretum commemoro, ut pateat, quantum istis temporibus Catholici ab omni prorsus cum Pastoribus Hæreticis communicatione abhorrent.

Nec defunt Gallis exempla domestica. Cùm septem aut octo Episcopi Gallia Calviniana Hæresim vel sequerentur, vel foverent; qui pertinaciores erant, de Sedibus suis à populo expulsi fuerunt. Sanctum hunc ardorem fidei in quibusdam regni Christianissimi partibus non extinctum penitus viri Catholici magna animi consolatione conspiciunt.

Nihil tamen omnibus in commune fidelibus, cujuscumque sint gradus aut dignitatis, magis est necessarium, quàm ut crebris ferventibusque ad Deum precibus Divinam misericordiam flectant, ne simul cum fide fructum fidei vitam æternam amittamus. Obsecremus fontem fidei Christum, ne ob terræ nostræ sterilitatem rigare eam cesset rore cælesti. Terribili hoc Schismatis & Hæreseos flagello peccata populi solent puniri. Cùm ceteræ Divinæ Leges contemnuntur, tum denique fides amittitur.

Ad hæc maximè obligantur Gallia populi, quando ruinam fidei imminens Schisma minatur. Sed an hoc verè periculum subest? An non panicus incutitur timor? Judicet lector ex compendio historico præcipuorum Schismatum, & ex characteribus eorum qui Schismatum fuerunt Auctores.